Nagy József

Önkritika

Amikor az ember barátjáról olyanok derülnek ki közös vacsorákon, hogy gyerekként lovagolt Csortos Gyula és Jávor Pál térdén, akik mindketten rendszeres vendégei voltak házuknak, meg olyanokat, hogy egyetemista korában, Princetonban, hétvégente Szilárd Leó gyakran elhívta Einsteinékhez vacsorára, és olyanok, hogy kifutófiúként kezdett New Yorkban a Young and Rubicamnél, aztán ő maga a nemzetközi elnöki posztig vitte, a cég pedig a világ legnagyobb reklámvállalata lett a keze alatt, meg olyanokat, hogy egy svájci mosodában ismerkedett meg Audrey Hepburnnel, s olyanokat, hogy jó barátságba keveredett Jorge Luis Borgessel, többször meglátogathatta őt a könyvtárban, továbbá olyanokat, hogy ötvenhatban kísérte Melbourne-ben a magyar olimpikonokat, és amerikai turnét szervezett nekik, szóval, ha éveken át nincs találkozás új sztorik nélkül, melyek közül más egyetlen egyre is élethosszig s azon is túl tartó személyes imágót építene, akkor, ha az ember újságíró, márpedig az, nem lehet nem kikényszeríteni egy interjúkötetet, még ha az interjú alanya azt szabja is feltételül, hogy majd ő is kérdez ám. Ez lett belőle. Ahogy ő fogalmazna: „Nem lett rossz.”